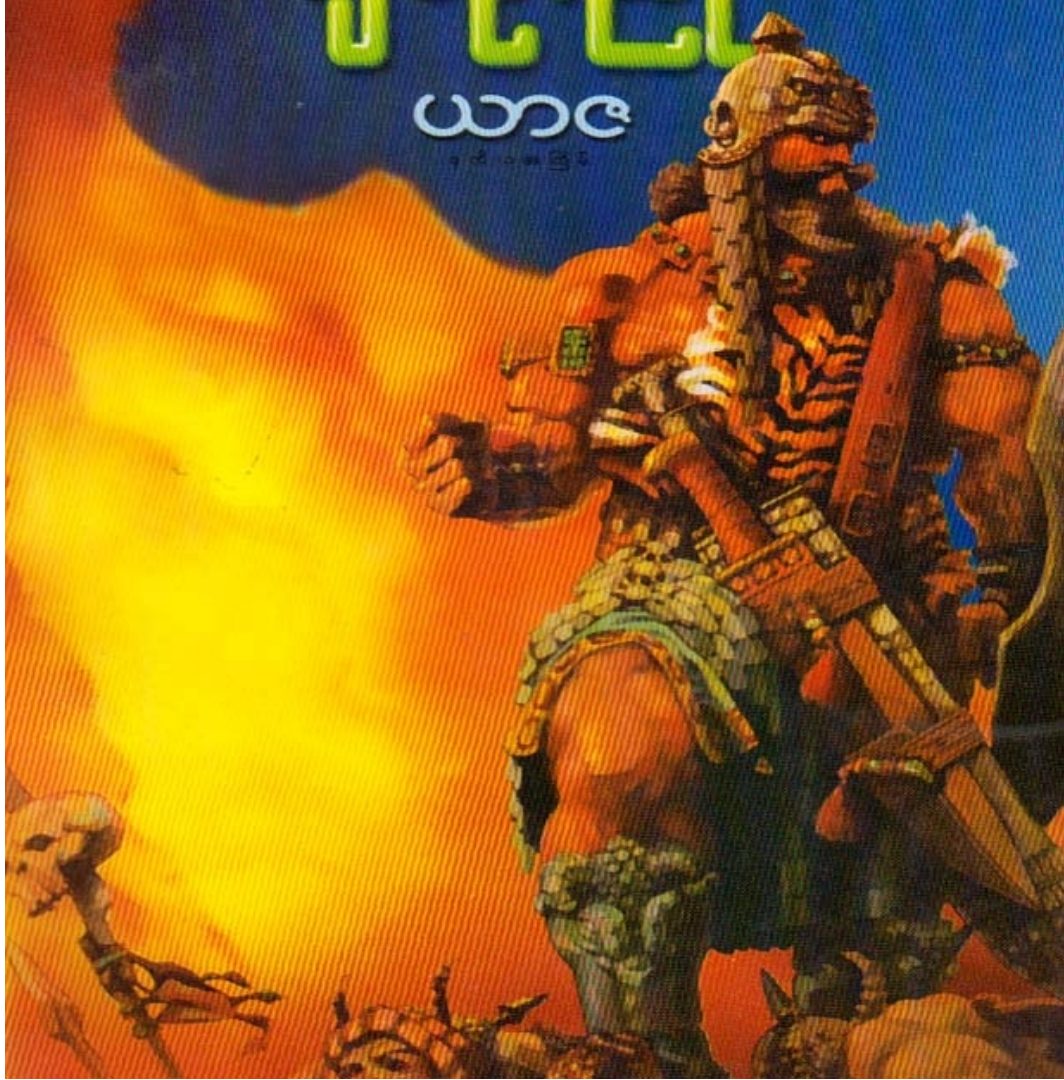

ချစ်ဦးညို

ယာဇ

၁၃၂၀ ခုနှစ်

အပိုင်း ၁

မျက်ခွံလွှာတို့ ဖျတ်ခနဲအပွင့်မှာပင် တစ်ခုခုထူးခြားနေပြီဟုသိလိုက်၏။

အလိုလိုနိုးကြားနေသော အာရုံတွေက မနားတမ်းလှုပ်ရှားသွားကြသည်။

အထူးသဖြင့် အကြားအာရုံနှင့်အနံ့အာရုံ။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှင့်မခြား၊

တော၏ သဘာဝ ကိုခံစားသိစွမ်းနိုင်သောအကြားအာရုံထဲတွင်အဝေး၏

အဝေးဆီမှလှည်းဘီးသံအီအီ၊ နွားခလောက်သံ ညံညံတို့ကို အမိအရ

ကြားလိုက်သည်။ထိုမျှ မကသေး တောရနံ့တို့ ကြိုင်နေသောလေထဲတွင်

‘သားကောင်’၏ အနံ့ကိုပါ ရလိုက်သည်။ အနံ့အာရုံက

ဦးနှောက်သို့အကြောင်းကြားသည်။

သားကောင်။ အစာ.....။

ထိုအခါဝမ်းဗိုက်ကလည်းတကြုတ်ကြုတ်မြည်လာ၏။

ဝလင်စွာအိပ်စက်ခဲ့ရာမှ နိုးထလာချိန်ဖြစ်သဖြင့် အစာအိမ်သည် အစာကို

ပြင်းပြင်းပြပြတောင်းဆိုနေပေပြီ။ အူခွေတို့ကလည်း ဗလာဖြစ်နေသော

အစာအိမ်ဆီသို့ အစာအဖတ်မဟုတ်သော လေတွေချည်းကိုသာ

ပို့ဆောင်ပေးနေကြသဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကတကြုတ်ကြုတ်မြည်လာသည်။

ဝမ်းဗိုက်၏ မြည်သံက

“အစာကျွေးတော့၊ အစာထည့်တော့၊ အသားစိုင့် အာဟာရတွေ

ပေးတော့...” ဟုအဓိပ္ပာယ်ရ၏။

အနားတွင်ချထားသော သန်လျက်ရိုးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

သန်လျက်ဟုခေါ်သော်လည်း သွေးစသွေးနတွေ ဗရပွပေကျစွန်းထင်းနေသည့်

ဤလက်နက်သည် သားရဲတစ်ကောင်၏ အစွယ်များ၊ လက်သည်းများနှင့်မခြား

ရှိနေ၏။ အဟင်း..ကျားတို့

ခြင်္သေ့တို့ဝက်ဝံတို့ကချွန်မြထက်ရှလက်သည်းနဲ့ကုပ်ပြီးမှစူးစူးငေါငေါအစွယ်နဲ့ကိုက်ပဲ့

ဤသန်လျက်ကား သားရဲအစွယ်နှင့် လက်သည်းနှစ်မျိုးတို့၏ အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်နိုင်သော လက်နက်ဖြစ်သည်။

သန်လျက်ဦးချွန်ဖြင့် ထိုးစိုက်၊

ပြီးတော့ထက်မြဲအသွားနှစ်ဘက်တို့ဖြင့်ခွဲဟုတ်ဖွင့်၊ ပြီးတော့
ဖြတ်တောက်ခုတ်လှီး...။ အလုံးစုံသော ကိစ္စကို တစ်ချိန်တည်းမှာပင်
ပြီးစွမ်းစေသော သန်လျက်ပေပဲ။

အို ဒါ သန်လျက်ရဲ့အစွမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အစွမ်း...။

သန်လျက်ရိုးကို လက်ချောင်းများဖြင့်တင်းတင်းဆုပ်လိုက်သောအခါ
ခွန်အားတွေ ပိုပြည့်လာသလို ခံစားရ၏ ။ ရှိန်းရှိန်းမြဲမြဲသွေးလှည့်ပတ်မှုက
လက်မောင်း၊လက်ချောင်း၊ လက်ဖမိုး၊ လက်ဖဝါးများဆီသို့ပူနွေးစွာ
စီးဆင်းကြကုန်သည်။ သန်လျက်ကိုစွဲပြီးနောက်.....

မြစ်ပျဉ်းများထနေသော ပညောင်ပင်ထက်၊

အထိပ်အဖျားဆီသို့မျောက်ဝံတစ်ကောင်ပမာ လွှဲယမ်းခိုတက်ခဲ့၏ ။
တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို တစ်ခွင်တစ်ပြင် ဖြန့်မြင်နိုင်သည့် အပေါ်စီးနေရာကို ရပေပြီ။

ကြည့်လိုက်စမ်းဟေ့...။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသလဲ။

ဟိုးအဝေးဆီမှာ အရှေ့အရပ်မှအနောက်အရပ်သို့တူရူလျက်တရွေ့ရွေ့
ရွေ့လျားနေသော လှည်းတန်းကြီး။ သွေးကြောတွေဖျန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

အချိန်မဆိုင်းတော့။ တက်ခဲ့စဉ်ကလို ပညောင်ပင်အကိုင်းတွေ၊
အပျဉ်းတွေကို တွဲခိုကာ ဆင်းမနေတော့ဘဲ၊ ထိပ်ဖျားဆီမှပင်
အခြားသောကညင်ပင်ဆီသို့ လွှားခနဲ ခုန်ပျံကူးလိုက်၏ ။ ကညင်ပင်တစ်ပင်ဆီမှ
နောက်တစ်ပင်...။ ထို့နောက် နွယ်ဒန်းကြိုးများအတိုင်း လွဲကာ လွဲကာ
သစ်ပင်တန်းများဆီသို့ ကူးခဲ့သည်။

သိမ်းငှက်စွန်ရဲတစ်ကောင်၏ မျက်စိလျင်ခြင်း၊ မျောက်တစ်ကောင်၏ အကိုင်အစွဲမြဲခြင်း၊ ရှဉ့်တစ်ကောင်၏ ပေါ့ပါးခြင်းတို့ဖြင့် တောတန်း၊ သစ်ပင်၊ နွယ်ကြိုးများကို တရိပ်ရိပ်ကူးဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် ခုကောက်ချုံများဖားလျားထူထပ်သည့် မြေအပြင်သို့ ဖုတ်ခနဲ ကျလိုက်ချိန်တွင်ကား လှည်းတန်းကြီးကို မလှမ်းမကမ်းမှာဘွားကနဲ မြင်ရပေပြီ။

ရှားစောင်းလက်ပက်ချုံအကွယ်မှ နေ၍ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေသောလှည်းတန်းကြီးကို အကဲခတ်လိုက်၏။ လှည်းအစီးငါးရာခန့်ရှိမည်။ လှည်းမောင်းသူတို့ ပင်လျှင်ဓားလုံလက်နက် ကိုင်စွဲထားကြသည်။ လှည်းပေါ်လိုက်ပါသူတို့လက်မှာလည်းတင်းပုတ်များ၊ လေးမြားများ ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ နွားလည်ပင်းမှ ခလောက်များကို အဝတ်စများဖြင့် အုပ်ချည်ထားကြသည်။ ခလောက်သံ မညံစေချင်သည့် သဘောပေါ့လေ...။ မိုက်မဲလိုက်တဲ့လူတွေ။

ဘယ်လိုပင်အကာအကွယ်အစီအမံတွေလုပ်လာလုပ်လာ။ ဒီတော့အုပ်ကို ဖြတ်ပြီဆိုကတည်းက သေမင်းခံတွင်းဝထဲ ဆင်းဝင်ခဲ့ပြီဆိုတာမသိလေရောသလား။

လှည်းအစီးငါးဆယ်ခန့် ဖြတ်သန်းသွားသည်ကိုစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မူလောက်စရာမဟုတ်သော်လည်း သားကောင်ဆိုသည်မှာ ရန်သူစာရင်းဝင်ပင်ဖြစ်၏။

မြွေပါတစ်ကောင်သည် မြွေဟောက်တစ်ကောင်ကို အပြီးတိုက်ကိုက်ခဲ့သတ်ဖြတ်နိုင်သော်လည်း အမိအရချက်ကောင်းကိုသာ ရွေးချယ်တိုက်ခိုက်တတ်ပေသည်။

လှည်းအစီး...ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်...။

အား...။ ကြည့်စမ်း။

လှည်းအစီးတစ်ရာခန့်၏ နောက်၊ တစ်ခုသောလှည်း။

ပေါင်းမိုးကအထူစား၊လှည်းဘီးအဝန်းပြားက အခြားလှည်းတွေထက်ကို ပိုကြီးသည်။
နွားဖြူဖြူတွေမှာကထားသော တန်ဆာကပို၍ အရောင်အသွေးစုံသည်။
ပြီးတော့လှည်း၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာတို့တွင်
ဓားလုံကိုင်အစောင့်အကြပ်များဝန်းရံလိုက်ပါသည်။

အဲဒီ လှည်းပေါ်မှာဘယ်သူပါလာလို့လဲ။ဘုရင့်သမီးတော်လား၊
ဥပရာဇာလား၊ မြို့စားနယ်စားမင်းတစ်ပါးပါးလား။ ဒါမှမဟုတ်
ဘုရင်တစ်ပါးပါးကိုယ်တိုင်ပဲလား။ လင်းတတစ်ကောင်လိုစူးရှသောမျက်လုံးများက
လှည်းနောက်ပြီး၌ ခြေတွဲလဲချကာ လိုက်ပါသူတစ်ဦးကို
တငွေငွေတံလျှပ်ရိပ်တွေကြားမှ အမိအရမြင်လိုက်၏ ။

အား....။ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ပေပဲ။

သို့သော်သင်းသည် သာမန်ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်မဟုတ်နိုင်။

ဘာကြောင့် သာမန်ပုဏ္ဏားမဟုတ်နိုင်တာလဲ။ မင်းပုရောဟိတ်လား၊
ဗြာဟ္မဏလား၊ ခေါင်းဆောင်လား၊ သူကြွယ်ကြီးလား၊ မန္တန်တန်ခိုးကြီးသူလား၊
ဟား.....သွားစမ်း။ အဲဒါတွေတစ်ခုမှစိတ်မဝင်စားဘူးဟေ့။
ဒါတွေကိုဆိုလိုတာမဟုတ်။

သာမန်မဟုတ်ဆိုသည်ကသင်း၏ ဆူဖြိုးသောကိုယ်ခန္ဓာ၊
စိုပြည်သောအသားအရေ၊ဒါကိုပြောတာ...။

အသွေးအသားတွေက ဘယ်သို့လှုပ်ရှားကြလေသည်မသိ။
ပါးစောင်ခံတွင်းအတွင်းမှာ ပြည့်ဝှန်းလာသော သွားရည်များ ဝန်းဖွဲ့လာကြ၏ ။
မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့သည်ဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှပင် သွားရည်များ
တမြားမြားယိုစီးကျလာကြသည်။ လည်ဇလုပ်ကြီး ထက်အောက်လှုပ်ရှားသွားသည်။
ဆည်မတန်နိုင်သော တံတွေးသွားရည်များကို မျိုချလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏ ။

ပုဏ္ဏား.....။ သင်း.....ငါ့ရဲ.....။

လှည်းများပေါ်မှ လှည်းမောင်းသူ၊

အစောင့်လိုက်ပါလာသူတို့အားလုံးသည် သွေ့ခြောက်ကြုံလိုသော
အကောင်တွေဖြစ်သွားကြပြီ။ ပုဏ္ဏားသည်သာလျှင်အမြိုက်ဘောဇဉ် ဖြစ်တော့သည်။
သင်းအသွေးတွေဘယ်လောက်များချို့လိုက်မလဲ။
သင်းအကြောတွေဘယ်လောက်များဆိမ့်လိုက်မလဲ။ ပြီးတော့.....ပြီးတော့
သင်းရဲ့အသားစိုင့်တွေဘယ်လောက်များ နူးညံ့လိုက်မလဲ....။ ပခုံးသား၊
လက်မောင်းသား၊ ဝမ်းဗိုက်သား၊ ပေါင်သား.....အား.တွေ့ကြည့်ရုံဖြင့်ပင်၊ လျှာက
ဆတ်ဆတ်လှုပ်လာသည်။ အူတွေက ဖျတ်ဖျတ် လွန်လာသည်။
ဝမ်းဗိုက်အစာအိမ်ကတော့ အဆက်မပြတ်အောင်မြည်နေပြီ။ ကျွေးပါတော့...
ကျွေးပါတော့....။

အချိန်အခါသင့်ပြီ။ ရှားစောင်းလက်ပက် ချုံအကွယ်မှနေ၍ အနီးရှိ
လက်ပံပင် အလယ်ကိုင်းသို့လှမ်းဆွဲကာ အရှိန်ဖြင့်ပို၍ မြင့်သော ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်
ခုန်တက်လိုက်၏ ။ လက်ပံပွင့်နီနီရဲရဲတွေက သွေးတစ်သွေးတုံးပမာ ရဲရဲနီနေသည်မို့
စိတ်တွေပိုရွှင်ကြွလာသည်။

လက်ပံကိုင်းကြီးတုန်ခါသွားသဖြင့်အပင်ပေါ်မှာအုံနေသည့်
ကျေးအုပ်ကြီးမှာ ဝေါခနဲထပျံ့ကြသည်။
ထိုကျေးအုပ်ကြီးတောင်ပံခတ်သံတဝေါဝေါထဲမှာပင် အသံနက်ကြီးတစ်သံ ဟိန်း၍
ထွက်လာ၏ ။

“ဟေး....ဟေး....ဟေး”

တဟေးဟေးဟစ်ကာ လက်ပံကိုင်းပေါ်မှ
အဝေးရောက်သည်အထိခုန်ဆင်းသည်။ထို့နောက်သန်လျက်ကိုစကြာနှယ်
ဦးခေါင်းထက်၌ ချာချာလည်စေရင်း လှည်းတန်းကြီးဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်သည်။
နွားတွေတုန့်ခနဲရပ်သည်။နဖားကြိုးတွေတင်းခနဲတန်းကြသည်။

လှည်းမောင်းသမားများ၊ လက်နက်စွဲအစောင့်များ လက်ထဲမှ ဓား၊ လှံ၊ တင်းပုတ်၊ ရဲတင်း။ လေးမြားများ လွင့်စင်လွတ်ကျသည်။ တစ်ယောက်သောသူမျှလည်း တည်တံ့ခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်။ သွေးစွန်းသော သန်လျက်သွား၏ သွေးကွက်ကြွင်းသော နေရာများ၌ နေရောင်ထိမှန်၍ ပြန့်ထွက်သောပြုံးပြက်တောက်ပသောလျှပ်ရောင်သည် လူအားလုံးတို့၏ မျက်စိထဲသို့ သဲပူဖြင့် ပက်သကဲ့သို့ဖြစ်စေသည်။

အားလုံးမြေတွင် ပြားပြားဝပ်ကြခိုက်မှာပင် ဆူဖြိုးစိုပြည်သောပုဏ္ဏားကို ဝင်ဆွဲလိုက်၏။ ထို့နောက်ပြုနေကျအတိုင်း ခြေကျင်းဝတ်တို့မှ ဆွဲကိုင်ကာ ဇောက်ထိုးပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက်လှည်းတန်းရှိရာမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျောကုန်းထက်၌ ဦးခေါင်းကို ဇောက်ထိုး တွဲလျားဆွဲလာသဖြင့် ပုဏ္ဏား၏ ဦးခေါင်းမျက်နှာကို ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း ဖမျက်ဖြင့်ပုတ်ခတ်ပြီးသား။ ဆူဖြိုးသောပုဏ္ဏားသည် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ အော်နိုင်ပြီး နထင်စနှင့် မေးရိုးတို့ဖြင့် သုံးလေးချက်ခတ်လိုက်ပြီနောက်တွင်ကား အသံမထွက်တော့။ သင်း....သတိမမေ့သေးဘူးပဲထား။ အကြောက်လွန်သဖြင့် အသံပျောက်သွားတာပဲဖြစ်မည်။ ဒီလိုပါပဲလေ...ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သားကောင်တွေဟာ ဒီလိုချည်းပါပဲ...။

ပြေး....ပြေး။ ကုန်းကမူ၊ ခင်တန်း၊ ကျောက်တုံး၊ ဆူးရစ်ချုံ၊ တောလမ်း၊ အစဉ်တစိုက်ပြေးခဲ့၏။ သားကောင်ကတော့ ပျော့ဖတ်လျက် ဇောက်ထိုးအတိုင်းပါလာပြီ။ သင်းကို အချိန်ဆွဲ၍ မဖြစ်။ ပညောင်ပင်စခန်းရှိရာသို့အမြန်ဆုံးရောက်မှဖြစ်မည်။ အချိန်ကြာသွားလို့ သားကောင်အကြောက်လွန် မေ့မျောသွားလျှင် အသားအချို့ပေါ့သွားနိုင်သည်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မှ ကောင်းတာကလား။

ရုတ်ရက်ချက်ချင်းကြီး “ဟေး ဟေး” အသံဟစ်လျက် သန်လျက်ကို ခေါင်းပေါ်တစ်ချက်လှည့်ကာ ပြေးဝင်လာသောကြောင့် အားလုံးပင် ပြားပြားဝပ်ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။ အကြောက်တရားက ငယ်ထိပ်အထိ တက်ဆောင့်သကဲ့သို့ရှိသဖြင့် စွဲကိုင်ထားသောလက်နက်များလည်း လက်မှအလိုလို လွတ်ကျသွားခဲ့ကြသည်။

သို့သော်တစ်ယောက်သောသူက ဦးစွာ သတိပြန်ဝင်၏။ အဆုံးစွန်တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ လူဘီလူးကြီး ရောက်လာသည်။ ပုဏ္ဏားကို ဆွဲယူ၍ ထမ်းပြေးသွားသည်။ မိမိတို့အားလုံး အငိုက်မိကာ အကြောက်လွန်နေကြချိန်၌ လူဘီလူးကြီးက ပုဏ္ဏားကို ဆောင်ယူသွားခဲ့ပြီ။

ဤပုဏ္ဏားကားမိမိတို့၏ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သည်။ မည်သို့သော အလုပ်ရှင်နည်း။ ဤတောအုပ်ကိုလှည်းအစီးငါးရာတို့ဖြင့်ဖြတ်သန်းတော့မည်ဆိုကတည်းကမိမိတို့ကိုး

“လူသားစား လူဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ဟာ အင်မတန် လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်နေတယ်လို့ကြားရတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ရဲ့ကုန်သွယ်မှုအတွက် ဒီတောအုပ်ကိုဖြတ်သန်းသွားရမှာ၊ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ လူဘီလူး ကျက်စားသလား”

“လူသားစား လူဘီလူးလား...သူကတော့ ဒီတောအုပ်ရယ် မဟုတ်ဘူး ပုဏ္ဏားကြီး၊ ဟောဒီ ဗာရာဏသီဒေသမှာတင် မကဘူး၊ ဇေမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး သူမရောက်တဲ့နေရာရယ်လို့မရှိဘူး၊ လူသားစားသူဆိုတော့ လူသားရနိုင်တဲ့နေရာမှန်သမျှသူရောက်တာပဲ”

ပုဏ္ဏားကြီး ငိုတော့မလိုဖြစ်သွား၏။

“ခက်တော့တာပဲကရီ၊ ကျုပ်ရဲ့ကုန်တွေကလည်း ဒီနေ့ဒီအခါမှာ

ဒီတောအုပ်ကိုဖြတ်နိုင်မှ ၊ ဟိုဘက်ဒေသ

အချိန်အချက်အတိုင်းရောက်မှအမြတ်အစွန်းများများရမှာ ဒုက္ခပါပဲ...”

ကုန်တွေတင်ထားသော လှည်းအစီးငါးရာကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း
ပုဏ္ဏားကြီး ညည်းညူလေသည်။ ထို့နောက်မျက်လုံးများကို
ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ပြုလျက်

“မောင်ရင်တို့က ဘယ်သွားကြမှာတုန်း”

“ကျုပ်တို့လား...ကျုပ်တို့ကဘယ်မှမသွားကြဘူး၊ ဒီမှာနေတာလေ”

“ဒီတောအုပ်မှာနေတာလား”

“ဒီတောအုပ်ကိုအမှီပြုပြီး ဒီဒေသမှာနေတာပေါ့ ၊ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့”

“မောင်ရင်တို့ဆီကိုကော လူ့ဘီလူးမလာဘူးလား”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခုထိတော့လူ့ဘီလူးမရောက်လာသေးဘူးလေ၊ဒါကြောင့်လည်း

ကျုပ်တို့ဒီမှာနေနေကြတာ။

ဒီတောအုပ်ကိုလည်းခုထိဘယ်လည်းတစ်စီးတလေမှဖြတ်သွားတာမျိုးမရှိသေးဘူး”

“ဒါဆိုရင်...”

ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ခုခုစဉ်းစားဟန်ဖြင့်ငြိမ်သက်သွား၏ ။

“ဒီလိုလုပ်မလား...မောင်ရင်တို့..။ ကျုပ်မှာလည်း

ကျုပ်ရဲ့ကုန်လှည်းတွေနဲ့ဒီတောအုပ်ကိုမဖြတ်လို့မဖြစ်ဘူး။မောင်ရင်တို့ကလည်း

ဒီဒေသကျွမ်းသူတွေဆိုတော့တောအုပ်ကို အမြန်ဆုံး အတိုဆုံးလမ်းကဖြတ်သန်းဖို့

ကျုပ်ကိုလမ်းပြလုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ရှင်းရှင်းပြောပါ ပုဏ္ဏားကြီးရယ်၊ တောအုပ်ဖြတ်သွားဖို့ လမ်းဆိုတာ

ဘာမှခဲခဲယဉ်းယဉ်းမရှိပါဘူး။ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့လှည်းမှူးကြီးဟာ

ခရီးလမ်းပန်းသိနိုင်တဲ့ပညာရှိပါတယ်။

ကျုပ်တို့ကိုလမ်းပြအဖြစ်ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူးအစောင့်အရှောက်အဖြစ်ငှားတာလို့
ပြောစမ်းပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်..အစောင့်အရှောက်ပါ..ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့လှည်းတွေ
ဘေးမသီရန်မခတောအုပ်ကိုဖြတ်သွားနိုင်အောင်..အဲ..မတော်တဆများ..ဟို...
ဟိုဒင်း၊...လူ့ဘီလူးရောက်လာခဲ့သော်....”

“အဲဒီ လိုဘွင်းဘွင်းပြောပါ၊ ကိုင်း ကျုပ်တို့
ပုဏ္ဏားကြီးကိုအစောင့်အရှောက်လိုက်ပါပေးမယ်၊
အဲလိုအသက်အန္တရာယ်ကာကွယ်ကြေးအတွက်သင်ကျုပ်တို့ကိုဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“အာ....အာ....အသပြာ..ငါးရာ.....”

“နည်းတယ်...လူ့ဘီလူးရောက်လာရင်အသေအကျေတိုက်ရမှာ၊
အသပြာတစ်ထောင်ရရင် လိုက်ပါစောင့်ကြပ်ပေးမယ်...ဒါပဲ”

အသပြာတစ်ထောင်ဖြင့်ဈေးတည့်ခဲ့ကြလေသည်။

*

မိမိတို့သည် ပုဏ္ဏားကြီးထံမှမစောင့်အရှောက်ခအဖြစ်
အသပြာတစ်ထောင်ကိုလက်ခံရယူခဲ့ပြီးကြပြီဖြစ်၏။ ယခုပုဏ္ဏားကြီးသည်
လူဘီလူးနောက်သို့ ပါသွားပြီ။ မိမိတို့ဓားတစ်ဝှေ့၊ လှံတစ်ဝှေ့ပင်
မဝှေ့ယမ်းလိုက်နိုင်ကြ။

စင်စစ်မူ လူသားစားသည်ဟု နာမည်ကြီးနေသော လူဘီလူးကြီးသည်
မိမိတို့တောအုပ်ဒေသသို့ ယခင်တစ်ခါမှရောက်မလာခဲ့ဖူးချေ။ ယခု
သူရောက်လာသည်။

အမှန်တော့ဤတောအုပ်ကိုလည်းမည်သည့်လှည်းအုပ်မျှဖြတ်သွားဖြတ်လာမလုပ်ခဲ့ဖူး၊
ယခုတော့ အသပြာတစ်ထောင် လက်ခံပြီးအစောင့်အကြပ် အလုပ်လုပ်ပါမှ
လူဘီလူးရောက်လာကာ အလုပ်ရှင်ပုဏ္ဏားကြီးကိုဖမ်းယူသွားသော အဖြစ်ကြုံရ၏။
မိမိတို့တာဝန်မကျေဟုခံစားလာရသည်။ အသပြာတစ်ထောင်ယူထားပါလျက်
အလုပ်ရှင်အတွက် ဟေးဟေး
အသံကလေးတစ်ချက်မျှပင်အော်ဟစ်ခြောက်လှန့်ဖို့သတိမရခဲ့ကြ။

ထိုသူသည် မြေပြင်ပေါ်မှကုန်းထလိုက်၏။

“ရောင်းရင်းတို့၊ ရောင်းရင်းတို့ ထကြစမ်း၊ ထကြစမ်း၊
လူဘီလူးကြီးမရှိတော့ပါဘူး၊ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း ပါသွားပြီ”

အားလုံးထလာကြသည်။

“ဒီမှာရောင်းရင်းတို့၊ ကျုပ်တို့ဟာ
ပုဏ္ဏားဆီကအသပြာတစ်ထောင်ယူထားပြီး
လူဘီလူးရောက်လာတာနဲ့လက်နက်တွေကို မြေပြင်ပေါ်ပစ်ချ၊
လူတွေပြားပြားဝပ်ချနဲ့ယောကျ်ားမပီသကြဘူး”

“ဟာ ..ရောင်းရင်း၊ အဲဟိုဟာက လူဘီလူးလေ၊ လူသားစားလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အရင်ကျုပ်တို့ကြားဖူးနေတဲ့ လူ့ဘီလူးပါ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့မှာက အုပ်စုနဲ့ပါ၊ ပြီးတော့ လက်နက်တွေနဲ့ပါ”

“ဒါတော့မှန်ပါရဲ့၊ သို့သော်အိမ်ကမယား မုဆိုးမဖြစ်မယ့်ကိန်းတော့ ကျုပ်မလုပ်သေးဘူးဗျာ”

တစ်ယောက်က အတည်ပြောသော်လည်း ဝါးခနဲဝိုင်းရယ်ကြ၏ ။

“ခဏနေပါဦး၊ ဘယ်သူ့မယားမှ မုဆိုးမမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာက လူ့ဘီလူးဟာ သူ့အစာကိုသူယူသွားတယ်။ အဲဒီ အစာက ပုဏ္ဏားကြီး၊အဲဒီ ပုဏ္ဏားကြီးက ကျုပ်တို့ကိုအသပြာတစ်ထောင်ပေးထားတဲ့သူ၊ ကျုပ်တို့က သူ့အသပြာကိုတော့ ယူပြီးသူ့အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးကြဘူးဆိုရင်...”

အားလုံးလေးလေးနက်နက်နားထောင်ကြသည်။

“ဟောဒီတော့အုပ်တန်းသား မဝီသရာကျတယ်။

ယောကျ်ားမဝီသရာလည်းကျတယ်။ အခုနေ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန် ကိုယ်ရလာတဲ့ ဝေစုအသပြာ ကိုယ့်မယားကိုယ်ပေးလို့ မယားကမေးရင် ဘယ်လိုဖြေမှာလဲ။ ပုဏ္ဏားကြီးအတွက် အသက်စောင့်ရှောက်ခ၊ တော့ ပုဏ္ဏားကြီးကောလို့မေးရင် လူ့ဘီလူးလက်ပါသွားပြီ၊ ဒီလိုပဲပြောရမှာ။ ဒီတော့မယားလုပ်သူက ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဓားလုံစွဲပြီး သက်တော်စောင့် သူရဲကောင်းလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ သူများအသပြာကို အချောင်ယူလာတဲ့ယောကျ်ား၊ ဘာတစ်ခုမှ အကာအကွယ်မပေး၊ ဘာတစ်ခုမှမကြိုးစားဘဲ အသပြာဝေစုကို လုယူသလို ယူလာတဲ့ ဟာကြီး ကိုင်း...ဘယ့်နှယ်ရှိစ”

အားလုံးငိုငိုသွားကြသည်။ ယောကျ်ားတို့မာနကို ပုတ်ခတ်လိုက်သော စကားဖြစ်သဖြင့် ရှုးရှဲအသံများလည်း ထွက်လာကြသည်။

ဦးဆောင်သူက စကားဆက်လိုက်၏ ။

“ကိုင်း...ဒီတော့ ယောက်ျားသွေးလည်း ပြရာရောက်၊

ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေရာလည်းရောက်၊ ယုတ်စွအဆုံး

အိမ်ကမယားမေးလာတောင်မှ ဖြစ်စရာစကားလေး ရအောင် ကျုပ်တို့
လူ့ဘီလူးနောက်လိုက်ကြစို့လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားမှန်တယ်”

“လူ့ဘီလူးက တစ်ကောင်တည်းပဲ၊ ကျုပ်တို့က အုပ်စုနဲ့ပဲ ၊လိုက်မယ်”

မြေပြင်ပေါ်ပြန့်ကျနေသော ဓား၊လှံ၊ ရဲတင်း၊ တင်းပုတ်များကို
ကောက်ကိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ဆူဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဇောက်ထိုး တွဲလောင်းပြုလျက်
မနားတမ်းပြေးလာခဲ့ရာတွင် တစ်ချက်ကလေးမှ မောဟိုက်နွမ်းနယ်ခြင်းမရှိပေ။
သို့သော် အကြောက်လွန်ကာ မေ့မြောနေသော ပုဏ္ဏား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက
တဖြည်းဖြည်း လေးလံချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အသော့နှင်နေသော
ခြေလှမ်းများကို အရှိန်လျှော့လိုက်ကာ ပုဏ္ဏားအား
လက်ယာဘက်သို့ပြောင်းလိုက်သည်။

ဟိုလှည်းအုပ်မှာ အစောင့်အရှောက်အဖြစ်လိုက်ပါလာသည့်
လူတွေတော့ယခုအချိန်ဆိုလျှင် လှည်းပေါ်တက်ကာ၊
နွားကိုဒုန်းစိုင်းမောင်းပြေးလောက်ပြီ။ သွားကြစမ်းပစေ။ သင်းတို့များ
အရေးအရာလုပ်လို့။ အလွန်ဆူဖြိုးစိုပြည်သော သားကောင်ကိုရခဲ့ပြီပဲ။

ပုဏ္ဏားကားအကြောက်လွန်ကာမေ့မြောနေဆဲပင်။
ပြေးရင်းလွှားရင်းသင်း၏ ဦးခေါင်းကို ဖမျက်များဖြင့် ခတ်ခဲ့သောကြောင့်
မူးဝေနာကျင်မေ့မြောသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နေဦး၊ သည်အတိုင်းထား၍
မဖြစ်၊ သင်းကိုသတိရအောင်လုပ်ရမည်။ သတိရတော့မှ
သင်းမှာကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေဖြစ်လာမည်။ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမှပင်သင်း၏

သွေးတွေကဆူဝေလာမည်။ သွေးတွေ ဆူဝေလာမှ ထိုသွေးကို မြန်မြန်ကြီး
လှည့်ပတ်သည့်အကြောတွေကတစ်ဆင့် အသားစိုင်းတွေဟာ ပိုပြီး
လေးပင်ချိုမြိန်လာကြမှာဖြစ်သည်။

“ဟောဟို ဆူးရစ်ချုံ့ကွယ်နောက်မှာ ရေကန်ငယ်တစ်ခုရှိသည်။
ရေကန်ရောက်တော့မှ ပုဏ္ဏားကိုပစ်ချ၍ သတိရအောင်လုပ်မည်။
ထိုအချိန်မှာပင်အဝေးဆီမှ ကြွေးကြော်လာသော ညာသံများကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။ တောင်ပူစာလေးတစ်ခု ထိပ်ပေါ်မှ
လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်နက်ကိုယ်စီစွဲထားသော လူအုပ်ကို
တွေ့လိုကရသည်။ လှည်းအုပ်မှ အစောင့်လိုက်ပါလာသူများဖြစ်ကြောင်း
မှတ်မိသည်။ ဩ သင်းတို့အရဲကိုးပြီး လိုက်လာကြသကဲ့သို့။ ပုဏ္ဏားကိုလွှတ်ချပြီး
သင်းတို့ကိုရင်ဆိုင်ရမလား။ ပုဏ္ဏားကို သယ်ပြီးဆက်ပြေးမလား ဝေခွဲမရဖြစ်သွား၏
။

လိုက်လာသော လူအုပ်ထဲမှ လေးငါးယောက်မျှသည် ရှေ့ဘက်သို့
ဦးဆောင်ထွက်လာကြသည်။
သူတို့လေးငါးယောက်ထဲကမှတစ်ယောက်သောသူသည် ရဲတင်းကို
ဝင့်ကာဝင့်ကာဖြင့်ပြေးလာပြန်သည်။ လူကောင်ထွားထွားရဲဝံ့ပုံပေါက်သည်။
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူတို့လူမကြောက် မရွံ့ဦးဆောင်ပြေးဝင်သည်ကို
တွေ့သဖြင့် နောက်မှလူအုပ်လည်း အားတက်လာကြဟန်ရှိသည်။ ဓား၊ လှံ၊
တင်းပုတ်၊ လေးမြားလက်နက်ဖြင့် လူတွေ နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ငါးဆယ်ထက်မလျော့။

သင်းတို့ကို လှည့်ပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေလျှင် အချိန်လင့်သွားမည်။
သူသေ ကိုယ်သေထိုးခုတ်ကြလျှင် သင်းတို့ထဲမှ
အနည်းဆုံးဆယ်ဦးလောက်ဇီဝိန်ကြွေသွားနိုင်သလို မိမိလည်း
ဒဏ်ရာအနာတရရနိုင်သည်။ အကြောင်းမလှလျှင် မိမိပါ မရဏလမ်း
မြန်းသွားနိုင်သည်။ သင်းတို့ဆယ်သက်၊ ကိုယ့်တစ်သက် အချည်းနှီးပဲ။

ပို၍ ဆီလျော်သော အကြောင်းက ယခုအခါ မိမိ၌

စိတ်ကြိုက်သားကောင်ကို ရထားပြီ။ ဆူဖိုးသော သားကောင်ကို မကြာခင် မြန်မြန်ကြီး စားသောက်ရတော့မည့် အချိန်မှာ ဘာကြောင့်အချည်းနှီးသောတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေမည်နည်း။ ထိုသို့စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဝမ်းဗိုက်၏ ဆာလောင်မှုမှတ်သိပ်မှုကို သတိရသွား၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ သိပ်ဆာလောင်နေပြီ။

ထို့ကြောင့်လက်ယာဘက်မှာထမ်းထားသောပုဏ္ဏားကို လက်ဝဲဘက်သို့ ပြန်ပြောင်းချိတ်ကာရှေ့ဆက်ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရေကန်ငယ်လေးရှိရာသို့ကားမဟုတ်တော့။ ခရီးလမ်းကြောင်းပြောင်းရမည်။ တောမီးလောင်ထားသောတောင်စောင်းအတိုင်းပြေးဆင်းလိုက်လျှင်နောက်က လူအုပ်လည်းဆက်လိုက်ဖို့မလွယ်တော့။ ထိုတောင်စောင်းတစ်လျှောက်မှာ မီးကျွမ်းထားသော သစ်ပိုင်းအပိုင်းအပြတ်တွေ၊ ငှက်တွေအတိပြီးသည်။ တောင်စောင်းအတိုင်း လျှို့ဝှက်သို့ ပြေးဆင်းပြီးမှ ပညောင်ပင် စခန်းရှိရာသို့ သွားတော့မည်။

ဟုတ်ပြီ အကောင်းဆုံးလမ်းကြောင်းပဲ။

ပုဏ္ဏား၏ ခြေကျင်းဝတ်နှစ်ဘက်ကို ပူး၍ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကာ ဦးစိုက်ဇောက်ထိုး ထမ်းလျက်တောင်စောင်းအတိုင်း ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ တောမီးလောင်ထားသော တောင်စောင်းတစ်လျှောက်မှာ မီးကျွမ်းထားသော သစ်ပင်တွေက အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်လဲလျက် စောင်းလျက် ငိုက်လျက်ရှိကြသည်။

ကန့်လန့်ဖြတ်လဲကျနေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုန်လွှား၍ ကျော်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်အသည်းခိုက်သည်အထိနာကျင်သွားသော ထိုးစိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် “အား” ဟုအသံနက်ကြီးဖြင့်အော်လိုက်မိတော့၏။

မီးလောင်ပြင်ထဲက ရှားငှတ်တစ်ငှတ်ပေါ်ကိုမှ တည့်တည့်ကြီး နင်းချလိုက်မိခြင်းပင်၊ ရှားငှတ်သည်ခြေဖဝါးမှ ထိုးဖောက်ကာ ခြေဖမိုးမှ

ပေါက်ထွက်နေသည်။ သွေးတွေကငေါက်ခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။

မိမိ၏ ကိုယ်အလေး၊ ပုဏ္ဏား၏ ကိုယ်အလေး၊ ထို့နောက် အားရှိပါးရှိ ခုန်ချလိုက်သောအရှိန်။ ဖဝါးမှသည် ဖမိုးသို့ တိုးလျှိုပေါက်ဖောက်သွားသည့် အပေါက်ကြီး။

အံသွားတို့ ကျိုးကျေမတတ် အံကိုကြိတ်လျက်
ရှားငုတ်တံစို့မှခြေထောက်ကို နှုတ်ယူ၏ ။
တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်နေအောင်နာကျင်လှသည်။
ထို့နောက်ကားခြေတစ်ဖက်တည်းဖြင့်သာခုန်၍ ခုန်၍ ပြေးရတော့သည်။
တစ်လျှောက်လုံးသွေးတွေမြင်မကောင်းအောင် စွပ်ကြောင်းထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟေး..ငါ့လူတို့၊ ဘီလူးကြီးဒဏ်ရာရသွားပြီ၊ သွေးတွေမှ
မြင်မကောင်းဘူး၊ တွေ့ကြလား။”

“ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ နေပါဦး၊ ကိုရင် ရဲတင်းနဲ့ခုတ်လိုက်တာလား။”

“ခုတ်တာမခုတ်တာထားပါတော့လေ၊ ဒင်းအခုဒဏ်ရာရသွားပြီ၊
သွေးတွေဒီလောက်များပုံထောက်တော့ဒဏ်ရာအတော်ကြီးမှာပဲ၊
ဒင်းကျုပ်တို့လက်ကမလွတ်တော့ဘူး။”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်နော၊ ဒဏ်ရာကဘယ်လောက်ပြင်းပြင်း ၊
လူ့ဘီလူးဟာ လူ့ဘီလူးပဲ”

“အို...ခုထိကြောက်နေတုန်းလား၊ လာစမ်းပါ၊ ဆက်လိုက်မယ်”

“ဟေ့ ဟေ့ နေကြဦး၊ ဟော ဟိုရှေ့မှာ”

“ဟာ...ပုဏ္ဏားကြီးပါလား။”

သားကောင်ကိုပစ်ချခဲ့ရပြီ။ တစ်ဘက်တည်းသောအသုံးဝင်တော့သော
ခြေထောက်ဖြင့် မည်သို့မျှဆက်မပြေးနိုင်တော့

ယခုအချိန်တွင်မိမိအသက်ရှင်နေရေးသည်သာ တစ်ခုတည်းသောလိုအပ်မှုဖြစ်၏။ အစာကို တပ်မက်နေလျှင် အသက်သေခံရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားကို လွှတ်ချခဲ့ရသည်။ ထူထပ်သော ချုံတစ်ခုအတွင်းသို့သာ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ အလွန်အမင်း နာကျင်မောပန်းနေပေပြီ။ တသွင်သွင်ယိုထွက်သော သွေးတွေက များလွန်းသဖြင့်မူးဝေရီဝေလာခြင်းကို လည်းခံစားရသည်။

ချုံပုတ်ထဲမှာ လှဲ၍ ခြေထောက်အပေါက်ဒဏ်ရာထဲသို့ သစ်ရွက်ရည်များညစ်ချကာ အရွက်များကို ချေ၍ ထိုးသိပ်သည်။ မိမိဤခြုံပုတ်ထဲမှာရှိသည်ကိုကား လိုက်လာသူများမသိနိုင်ကြ။ ချုံပုတ်က ကြီးမားထူထပ်၍ ပိတ်နေအောင် ရှုပ်ထွေးသော ချုံပုတ်ကြီး ဖြစ်သည်။

“တွေ့လား ပုဏ္ဏားကြီးကို ပစ်ချပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဒီလောက် ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ သိပ်ဝေးဝေးလံလံပြေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ တောနင်းရှာကြမလား”

“ဒီမှာကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်တို့ အခုအရဲစွန့်ပြီး လိုက်လာတာက ပုဏ္ဏားကြီးအတွက်မဟုတ်လား၊ ပုဏ္ဏားကြီးကို ပြန်ရမှတော့ ဘာဖြစ်လို့ဆက်လိုက်နေဦးမှာလဲ၊ လူ့ဘီလူးကိုသုတ်သင်ဖို့မှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာက တောလည်းနက်လာပြီ၊ လူ့ဘီလူးကိုတွေ့တယ်ထား၊ သတ်ကြ ပုတ်ကြရင်ကျုပ်တို့ထဲကလည်း သုံးလေးယောက်ခေါင်းပြုတ်သွားနိုင်...”

“ကဲ...တော်ပြီ၊ ပုဏ္ဏားကြီးကိုသာ မ၊သယ်ခဲ့ကြစို့ဟေ့”

ပညောင်ပင်စခန်း ရောက်အောင်မနည်းမနော အားတင်းကာ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ပညောင်ပင် မြစ်ပါးပျဉ်းကြား ရောက်သောအခါ ခုတ်လှဲခံလိုက်ရသော ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်လိုဘုန်းဘုန်းလဲ ပစ်ကျသွားသည်။ ဖဝါး ဖမိုး ဒဏ်ရာမှနာကျင်လိုက်သည်မှာလည်း မေ့မြောသွားမတတ်ပင်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးမရှိတော့ဟု ထင်ရသည်။ သွေးအထွက်
သိပ်မလွန်သွားတာပဲတော်သေးတော့သည်။ ရသမျှ သစ်ရွက်တွေကို ဆုပ်ချေ
အရည်ညှစ်ချကာ ဒဏ်ရာအပေါက်ထဲ ထိုးသိပ်၍ နွယ်ကြိုးအခေါက်များဖြင့်
စည်းနှောင်လိုက်ရသည်။ သွေးကတော့တိတ်သွားပြီ။
သို့သော်မူးဝေနောက်ကျိနေသည်။တောတောင် မြင်ကွင်းအားလုံး
တရိပ်ရိပ်လည်ပတ်နေသည်။ အစာမွတ်သိပ်ခြင်းကြောင့်လည်း ဝမ်းဗိုက်မှာ
ပူလောင်နေသည်။

မြစ်ပါးပျဉ်းပေါ်သို့ ဦးခေါင်းတင်လိုက်သည်။

ညောက်ရွက်ဖားဖားများ အကြားဝယ် လေတိုးသံကြောင့်
ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့အော်မြည်သံထွက်ပေါ်နေသည်။ ညောင်ရွက်ကလေးများပွတ်တိုက်သံကို
စကားသံများအဖြစ်ကြားယောင်သည်။

“ဟေး...လူသားစားကြီးရဲ့၊ မင့်အသားကျတော့နာတတ်လိုက်တာလား။”

“သူတစ်ပါးတွေကိုတော့ထိုးခုတ်လှီးဖြတ်၊ ဟင်-အခု
မင်းအလှည့်ဘယ့်နယ်လဲ၊ ခြေဖဝါးကနေ
ခြေဖမိုးအထိရှားငုတ်ဖောက်သွားတာလေးနဲ့ပဲ ဒီလောက်ဖြစ်ရသလား
လူသားစားကြီးရဲ့”

“လူသားစား လူ့ဘီလူးကြီး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်သွေးကိုယ် အခုမှ
မြင်ဖူးသလား၊ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက လုပ်တာလဲ ၊
ဒီဘဝရောက်အောင်လုပ်တာဘယ်သူလဲ”

ဘယ်သူလဲ...ဘယ်သူလဲ ...လူသားစားလူ့ဘီလူးဘဝရောက်အောင်
ဘယ်သူလုပ်တာလဲ။ နာကျင်ခြင်းတို့၏ အဆုံးဝယ် မျောနစ်လုနီးပါး အသိစိတ်၌
မဝေးသေးသော အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို လူးလွန်လှုပ်ရှားလာကြလေသည်။

လူးလွန်လှုပ်ရှားသွားလာသော အသံတိတ်ဖြစ်ရပ်များ၏
အခိုးအငွေ့များထဲတွင်ဦးစွာပြတ်သား ထင်ရှားလာသော ရုပ်ပုံကား
မျက်နှာတစ်ခုပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုမျက်နှာသည် ကျယ်ပြန့်သောနဖူး၊
ရှင်းလင်းဖြောင့်တန်းသောမျက်ခုံး၊ ရှည်လျား သွယ်လျသော နှာတံ၊
စေ့စပ်တိကျသော နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏ ။ အထူးသဖြင့်ကား
ကြည်စင်တောက်ပသော မျက်လုံးအိမ်များသည် ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာပြင်၏
ဗဟိုချက်မပင်ဖြစ်သည်။

ထိုမျက်လုံးအိမ်တို့မှထွက်ပေါ်လာသည့်
အကြည့်သည်အရာရာကိုပညာဖြင့် သိမ်းထုပ်ခြင်း ၊
သတိတရားဖြင့်ထိန်းချုပ်ခြင်းစသော အရောင်အဝါတို့ဖြင့်သာမက
အကြီးအမှူးအဖြစ်မည်သူ့ကိုမဆို ညွှန်ပြဆုံးမရန်ဝန်မလေးသော
အဓိပ္ပာယ်တို့ကိုပါဆောင်နေ၏ ။

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်နှင့်စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရသော နေရာကား၊
တက္ကသိုလ်မြို့တံခါးအဝင်ဧရိယာတွင်ဖြစ်လေသည်။ ပူပြင်းသော
နေ့ခင်းမွန်းတိမ်ချိန်ဖြစ်၍ အပန်းဖြေနားနေရန် ဧရိယာဆောင်၏ ပျဉ်ထက်မှာ
ထိုင်ခဲ့စဉ် သူ့ကို စတွေ့ရ၏ ။ သူကလည်း ပျဉ်တစ်ပြားတည်း၏ ဟိုဘက်အစွန်၌
ထိုင်နေသည်။ ခန့်ညားတည်ငြိမ်၍ လေးစားဖွယ်ကောင်းသော သူ့မျက်နှာကို
ဘေးတိုက်အနေအထားမှ ကြည့်မိနေစဉ် သူ့မျက်နှာကလှည့်လာ၏ ။

ငြိမ်သက်သော အပြုံးဖြင့် ထိုသူကစကားစသည်။

“ခရီးပန်းနေပြီထင်ပါတယ်။ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားဖို့ပါလဲ”

သူ့အသံသည်လည်း သူ့ဥပမိနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ကြည်လင်အေးချမ်း၍

သူမေးလျှင် ပြန်မဖြေဘဲ မနေနိုင်သော အသံမျိုးဖြစ်၏။

“ဗာရာဏသီက လာခဲ့ပါတယ် ၊ တက္ကသီလာကိုသွားဖို့ပါ၊
အခုမြို့တံခါးဧရိယာမှာ တဆိတ်မောပန်းလို့ခဏနားပါတယ်”

သူက ငြိမ်သော အပြုံးကို မရုတ်သိမ်းဘဲ၊ ပျဉ်ပေါ်သို့ လက်ထောက်ကာ
ဦးခေါင်းညိတ်၏ ။ သူ့အလှုပ်အရှား အမူအရာသည်လည်း
ခမ်းနားသိုက်မြိုက်ပေသည်။

“ကျွန်ုပ်လည်း တက္ကသီလာကို လာခဲ့တာပါ၊ ကုရုတိုင်း
ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်မြို့ကပါ။ ကောရဗျမင်းရဲ့သားတော်၊ သုတသောမ ခေါ်ပါတယ်၊
အကြည်တော်ကကော”

ဪ-သူလည်း တိုင်းပြည့်အရှင် ဘုရင့်သားပါတကားဟု သိခွင့်ရ၏ ။
ကုရုတိုင်း ...ဣန္ဒပတ္တနဂိုကား၊ မိမိတို့၏ ဗာရာဏသီပြည်ထက်ပို၍
ကြီးမားပေသည်။

“ကျွန်ုပ်က ဗြဟ္မဒတ္တပါ၊ ခမည်းတော်က ကာသိမင်းဖြစ်ပါတယ်”
အပြန်အလှန်ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြသည်။

သည်မှာပင်လျှင်သုတသောမမင်းသားက အနည်းငယ်မျှသာလျှင်
ဦးခေါင်းကိုနှိမ့်၍ ညွတ်သယောင်ပြုသော်လည်း မိမိကမူ လေးလေးစားစားပင်
အတန်ငယ်ပို၍ ငဲ့ငိုက် ဦးညွှတ်မိသည်ကြောင်း သတိထားမိပြန်သည်။

“တက္ကသီလာက ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံမှာတစ်ဆရာတည်း
တပည့်များအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ဆုံဖြစ်ကြရတာ ကို ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။
ဆရာကြီးထံမှာကျွန်ုပ်တို့လိုပဲ အခြားဘုရင့်သားတော်များနဲ့ တွေ့ကြရလိမ့်ဦးမယ်၊
အဆွေခင်ပွန်းအဝန်းအဝိုင်းဆိုတာ ကျယ်ပြန့် လေလေ ကောင်းလေလေပေါ့
အကြည်တော်”

“မှန်ပါတယ်...အဲဒီ အဝန်းအဝိုင်းကြီးမပေါ်ခင်မှာ ကုရတိုင်းက
ကောရဗျဘုရင်ရဲ့သားတော် သုတသောမနဲ့ ဗာရာဏသီပြည်က
ကာသိမင်းရဲ့သားတော်ဗြဟ္မဒတ္တိတို့ကတော့
အဦးဆုံးအဆွေခင်ပွန်းများဖြစ်ကြပါပြီအကြည်တော်”

ခင်မင်နှစ်လိုစွာပင်ပြောပြ၏။ သုတသောမက ပြုံးလေသည်။
ပြုံးရင်းပင်သူက

“မိတ်ဆွေအယောက်တစ်ရာရှိပါသလား၊
နည်းပါးသေးသည်တဲ့ရန်သူတစ်ယောက်ရှိနေပါသလား များလှပါသည်တဲ့၊
ကလျာဏမိတ္တအဖြစ်ဟာ အေးချမ်းလှပါတယ်”ဟုဆိုလေသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း
ဒိသာပါမောက္ခထံသို့ပညာသင်လာကြသည့်တစ်ရာတစ်ပါးသော မင်းသားတို့နှင့်
တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့သည်။ တက္ကသီလာ ပညာတော်သင်ဘဝကား
ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းလေသည်။ မင်းပျိုမင်းလွင်တို့သည် လွတ်လပ်တက်ကြွစွာ၊
အဋ္ဌာရသသိပ္ပများကို သင်ယူကြရင်းမဟာမိတ်အဆွေခင်ပွန်းများ ဖြစ်လာကြသည်။
ဤပညာတော်သင်အားလုံးတွင် သုတသောမမင်းသားသည် ကျန်မင်းသားများထက်
အသက်အရွယ်
ပြောပလောက်အောင်ကြီးရင့်သည်မဟုတ်သော်လည်းအကြီးအမှူးသဖွယ်ဖြစ်လာ၏
။ ဤသို့ဖြစ်လာခြင်းမှာ သုတသောမမင်းသားကိုယ်တိုင်က အရာအဆင့်
ယူခြင်းကြောင့်ကားမဟုတ်ပေ။

“အကြည်တော်...ဟောဒီ သမ္မုတိ ဓမ္မသတ်အတတ်မှာ၊
အကြည်တော်နှလုံးသွင်းမှု နည်းနည်းလိုနေသေးတယ်၊ ဓမ္မသတ်ဆိုတာ
အချုပ်အနှောင်မဟုတ်ဘူး၊ အရံအတားဖြစ်တယ်ဆိုတာကို
သဘောပေါက်ထားဖို့လိုတယ်”

“နီတိမှာ အဆင့်ဆင့်ရှိတယ် အကြည်တော်တို့၊

ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးဟာ နီတိကို အဆစ်အပိုင်းအလိုက် သင်ကြားပို့ချနေတယ်၊
ဟောဒီမှာကြည့်”

“စောင်းညင်းကဗျာ လင်္ကာအတတ် ဂန္ထဗွကိုသင်ယူတော့မယ်ဆိုရင်
သင်္ခါရလောက ဩကာသလောကကြီးအပေါ် ချစ်ခင်တဲ့စိတ်နှလုံးရှိရမယ်”

“ဣတိဟာသ-ရယ်ရွှင်ဖွယ်

ပညာအတတ်ဆိုတာအပြောင်အပြက်ကိုဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူးလောကကြီးရဲ့
အမြီးအမောက်မတည့်တဲ့ အရာတွေကို တည့်မတ်ပေးချင်တဲ့ စိတ်စေတနာကို
ပြဋ္ဌာန်းရမယ်၊ ဒီစေတနာနဲ့အတူနာယူသူ လက်ခံချင်လာအောင်
ဟဿရသကိုပေးရမယ်”

“သံတမန် အတတ် ကေတု သိပ္ပကိုအကြည်တော်တို့လေးနက်စွာ
သင်ယူကြပါ။ မိမိတိုင်းပြည် ပြန်ရောက်တဲ့အခါထီးနန်းပလ္လင်ထက်
တက်ရောက်ရမယ့် မင်းလောင်းများဖြစ်တဲ့ အကြည်တော်တို့ဟာ
အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည် တမန်ရေးရာများကို မုချစီမံကြရမှာဖြစ်တယ်”

သုတသောမမင်းသားထံမှ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြားရသော စကားများဖြစ်၏
။ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော အဋ္ဌာရသသိပ္ပတို့ကို သင်ယူကြသူချင်းအတူတူတွင်
သုတသောမမင်းသားသည်အခြားမင်းသားများကိုတစ်ဆင့်ပြန်လည်ပို့ချရှင်းလင်းပေး
ဤသို့တစ်ဆင့် ပို့ချပေးနိုင်အောင်လည်း သုတသောမသည် အားလုံးထက်
အသိဉာဏ် ပိုမြင့်သူ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးကလည်း သုတသောမကို
လက်ရုံးတပည့်ကြီးအဖြစ် အလိုလိုအသိအမှတ်ပြုလာရ၏ ။ သင်ယူသမျှ
အတတ်တို့မှာ လည်း
သုတသောမသည်ကြွင်းသောတပည့်ခပ်သိမ်းတို့ထက်အလျင်ဦးစွာ

တတ်မြောက်ပေါက်ရောက်နှင့်သည်သာဖြစ်၏။ သုတသောမမင်းသားသည် ဒိသာပါမောက္ခနှင့် တပည့်များ၏ အသိအမှတ် ပြုမှုဖြင့် ဆရာတစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

တက္ကသီလာပညာသင်များ အားလုံးအနက်သုတသောမမင်းသား အရင်းချာဆုံး အရေးပေးဆုံးမိတ်ဆွေကား အခြားသူမဟုတ်။

“အကြည်တော် ဗြဟ္မဒတ္တ-အကြည်တော်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဟောဒီတက္ကသီလာကို စရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ မြို့တံခါးဧရပ်မှာ စတင်တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးဟာ တက္ကသီလာမှာ အရင်းချာဆုံးခင်ပွန်းများဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

ကျွန်ုပ်ကလည်းအကြည်တော်ကိုအခင်မင်အရင်းနှီးဆုံးပါပဲ။အင်း...

ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးက မပြည့်စုံချင်ဘူး၊

ကျွန်ုပ်အလေးစားရဆုံးလိုဆိုရလိမ့်မယ်၊ အကြည်တော်က ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးထဲမှာ အထူးချွန်ဆုံး မဟုတ်လား”

သူက ရင့်ကျက်သောအပြုံးဖြင့်...

“အကြောင်းပေါင်းသင့်လို့ဖြစ်မှာပါလေ၊ ရှိပါစေ။ အခုအကြည်တော်မှာ အဋ္ဌာရသ သိပ္ပတစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်အနက် ဘယ်သိပ္ပံများများအခက်အခဲရှိသလဲ”

“ဓမ္မသတ်၊ နီတိ၊ ကဗျာအလင်္ကာ၊ ဆန်းကျမ်းနဲ့ သဒ္ဒါကျမ်းတွေမှာ ကျွန်ုပ်အခက်အခဲရှိတယ်၊ အင်း...ကျွန်ုပ်အာရုံဝင်စားတာတွေကတော့ ယောဂါအတတ်၊ ဓနုဗေဒအတတ်တွေပါပဲ”

သုတသောမ မင်းသားက ပွင့်လင်းစွာ ပြုံးရယ်၍ ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ အကြည်တော် ဗြဟ္မဒတ္တက တံစဉ်း စူး

ဆောက်စတဲ့လက်နက်တွေနဲ့ ပတ်သတ်သော ယောဂါအတတ်နဲ့ ဓနုဗေဒ ခူးလေး
မြားတံအတတ်၊ အင်း လက်ရုံးအမှုတွေမှာ အာရုံထက်သန်တယ် စာပေ ကဗျာ
လင်္ကာ စတဲ့ အနုသိပ္ပတွေမှာ အခက်အခဲရှိနေတယ်၊ မကြောင့်ကြပါနဲ့၊
အကြည်တော်ကို ကျွန်ုပ်က အထူးသီးခြားအဖြစ် ရှင်းလင်းကူညီပေးပါမယ်”

ဤသို့ဖြင့်ပင် သုတသောမမင်းသားသည် မိမိတစ်ဦးတည်းကို
အထူးတလည် သင်ကြားပေးသော ဆရာတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့၏။ မိမိ၏ အားနည်းသော
သိပ္ပများကို သူက အချိန်ယူ၍ ရှင်းလင်းပို့ချပေး၏။ စင်စစ်မူ သူ၏
လေးစားဖွယ်အမှုအရာနှင့် အကျင့်စရိုက် ဥပမိနှင့်သူ၏ စေတနာ ၊ မေတ္တာကို
ထောက်ထား၍ အနုသိပ္ပများကို သင်ယူခဲ့ရခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုသိပ္ပများကို
မိမိတကယ်တမ်းစိတ်ဝင်စားမှုကား မရှိချေ။

သို့သော်အချိန်တန်သောအခါ မိမိသည်လည်း
အခြားပညာသင်သားများနှင့်အတူ အဋ္ဌာရသသိပ္ပတို့ကို
သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ သုတသောမ၏ ကိုယ်ဖိရင်ဖိသင်ကြားပေးမှုကိုသာ
မခံယူရလျှင်မိမိသည်ထိုသို့ သိပ္ပအတတ်များတွင် အပြီးတိုင်
ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သုတသောမ၏ ကျေးဇူးကား
တကယ်ပင်ကြီးမားပေသည်။

တက္ကသီလာမှ ပညာစုံကြပေပြီ။ ဒိသာပါမောက္ခသည် သုတသောမ
ကိုပင် “ဆရာစောင်” အဖြစ်ထား၍ ပြည်တော်ပြန်မင်းသားတို့အား
ဆုံးမဩဝါဒစကားဆိုစေ၏။ ဒိသာပါမောက္ခကဆိုသည်။

“တပည့်တို့၊ အစဉ်အလာအားဖြင့် အဋ္ဌာရသသိပ္ပအတတ်များ
ကုန်မြောက်လို့ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည် ပြန်ကြမယ့်တပည့်တို့ကို
ဒိသာပါမောက္ခအနေနဲ့ ကျွန်ုပ်ကဩဝါဒမြှောက်ကြားရစမြဲပဲ၊ သို့သော်
သုတသောမမင်းသားဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့
ဆရာစောင်အဖြစ်အားကိုးရတဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက်ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား သုတသောမကို

မြွက်ကြားစေမယ်...ကိုင်း...လက်ရုံးတပည့်ကြီး”

သုတသောမသည် ဆရာအားရှိခိုးလျက် ဆရာ့ကိုယ်စား
ဩဝါဒစကားဆို၏။ ဆရာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ သိပ္ပံအတတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ပညာ၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အကျယ်တဝင့်ပြောဆိုရှင်းလင်းပြသော သုတသောမ၏
စကားလုံးများသည် ပြောင်မြောက်လှပသည်နှင့်အမျှ အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့လည်း
လေးနက်ကြွယ်ဝပေသည်။

တက္ကသီလာမှ ထွက်လာပြီးနောက်၊ မင်းသားတို့အသီးသီး
လမ်းခွဲကြရမည့် ခရီးလမ်းဆုံးသို့ရောက်သောအခါ သုတသောမသည် အားလုံးကို
စုရုံးစေ၏ ။

“အကြည်တော်တို့ ယခုအခါ သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်ပြည်ကို ပြန်
မိဘရပ်ထံ ရောက်လို့၊ အခါအခွင့်အလျောက် ထီးနန်းစိုးစံကြရတော့မှာ ဖြစ်တယ်။
တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းဘဝမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ထီးနန်းရေးရာ၊ တိုင်းရေးပြည်ရာ
အဖြာဖြာတို့နဲ့ ကိုယ်စီကိစ္စများမြှောင်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ ခုတက္ကသီလာ ပညာသင်
မင်းသားများ ဘဝလို နီးစပ် ထိတွေ့ဆက်ဆံကြဖို့မလွယ်တော့ပါဘူး၊
အကြောင်းအခွင့်သင့်မှသာ ပြည်ထောင်အချင်းချင်း မင်းအဖြစ်
ဆုံတွေ့နိုင်ကြမှာဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခုခွဲခွာကြကားနီးမှာ ကျွန်ုပ်က
အမှာစကားပါးလိုပါတယ်”

သုတသောမ၏ စကားဆုံးသောအခါ မင်းသားများက

“အကြည်တော် အမှာစကားပဲဆိုဆို၊ ဩဝါဒပဲ ဆိုဆို ဆိုပါ၊ အားလုံး
နာခံဖို့အသင့်ပါ” ဟုပြောကြ၏ ။

ဒိသာပါမောက္ခကိုယ်စား ဩဝါဒ မြွက်ကြားပြီးခဲ့ပြီ။

မှာစရာစကားများကုန်ပြီဟု ထင်ခဲ့ကြရာမှ ၊ အမှာစကားပါးလိုသည်ဟု
ကြားရသောအခါ အားလုံးပင်စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားကြသည်။

“ဆရာရှေ့မှောက်မှာ ဆရာကိုယ်စား စကားပြောခဲ့စဉ်တုန်းက
မပြောခဲ့ရတဲ့စကားဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစကားကို ခွဲခွာကာနီးမှ
ပြောမယ်လို့ကျွန်ုပ်စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်”

“အမိန့်ရှိပါအကြည်တော် သုတသောမ”

“အခြားမဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တိုင်းကိုယ့်ပြည် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ
ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းစံတဲ့အခါမှာ လဆန်း ပက္ခ၊ လဆုတ် ပက္ခ ဥပုသ်နေ့တိုင်း
ဥပုသ်ဆောက်တည်ကြဖို့နဲ့ ထိုနေ့များမှာ အထူးသဖြင့် အသက်သတ်ခြင်း၊
သတ်စေခြင်း၊ အသားစားခြင်းများ မပြုကြပါနဲ့ဆိုတဲ့စကားပါပဲ အကြည်တော်တို့”

“ကောင်းပါပြီ အကြည်တော် သုတသောမ၊ လဆန်း ပက္ခ၊
လဆုတ်ပက္ခဥပုသ်နေ့တိုင်း မှာ ဥပုသ်သီတင်း
သီလဆောက်တည်စောင့်ထိန်းကြပါမယ်။ ထို့နောက် ၊ ထိုနေ့ များမှာလည်း
အသတ်သတ်ခြင်း၊ သတ်စေခြင်း များကို မပြုလုပ်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်တို့
ဝန်ခံကတိပြုကြပါတယ်”

မင်းသားအားလုံး ကတိစကားများကို ပြောနေကြစဉ် မိမိကား ထိုသို့
ကတိစကားဆိုခဲ့သလော၊ မဆိုခဲ့သလော ဝေဝါးယောင်မှားဖြစ်နေလေသည်။
ဘာကြောင့်သုတသောမသည် ထိုစကားကို အထူးတလည် ဆိုရလေသနည်း။
ပြီးတော့ ထိုစကားကို ပြောနေစဉ် သူ၏ စူးရှသော အကြည့်များက တစ်ချိန်လုံးလုံး
မိမိအပေါ် ကျရောက်နေခဲ့ချေသည်။

အများကို ပြောသော စကားဖြစ်သော်လည်း မိမိတစ်ယောက်တည်းကို
သာ ရည်ညွှန်းနေသယောင် သုတသောမသည် မိမိကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ဘာကြောင့်ပါနည်း...။

အတိတ်သို့ပြန်သော အတွေးတို့သည် တိခနဲပြတ်တောက်သွား၏ ။

အတွေးစဉ်ကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်ကား ခြေထောက်မှဒဏ်ရာ။

သစ်ရွက်များကို စုခြေ အရည်ညှစ်၍ ခြေဖမိုးအပေါက်ကြီးထဲ
ထိုးထည့်ကာ နွယ်မျှင်များဖြင့် စည်းနှောင်လိုက်သောကြောင့်သွေးတို့ကား
တိတ်လေပြီ။ သို့သော် သွေးပူနေစဉ်ကထက်ပို၍ နာကျင်ကိုက်ခဲလာ၏ ။
ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်သွားသောနေရာသည် ခြေကျဉ်းဝတ် ထိုမှတစ်ဆင့်
ခြေသလုံးရိုးနှင့် ကြွက်သားများအထိ ရိုးတွင်းခြင်ဆီလိုက်ကာ တစစ်စစ်
မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲလေပြီ။

ကျိုးကျေပဲ့ထွက်သွားသောအရိုးစတို့ကလည်း နီးရာအသားစိုင်းနှင့်
အကြောမျှင်များကို ထိုးဆွကိုက်ဖဲ့ကြဖဲ့လေပြီလား မသိ။

နာကျင်ခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်း၊ အဆမတန်နာကျင်ခြင်း၊ အဆမတန်
ကိုက်ခဲခြင်း။

နာကျင်လွန်းသဖြင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို
အော်ပစ်လိုက်မည်စိတ်ကူး၏ ။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများသည်လည်း ခြေထောက်ဒဏ်ရာ အပေါက်မှ
သွန်ထွက်စီးကျသွားပြီ ထင်သည်။ ဖျော့တော့ သွေးဆုတ်ခြေထောက်ကို ကြည့်ရင်း
မူးဝေနောက်ကျိလာသည်။ ဆတ်ဆတ်တုန်သောလက်ချောင်းများဖြင့်
ဒူးဆစ်အောက်နားကို ဖျစ်ညှစ်ကြည့်လိုက်သည်။ သွေးတုံးသွေးခဲ
အကြွင်းအကျန်များက ပွက်ခနဲ အံထွက်လာသဖြင့် အလန့်တကြားပင်
လက်ချောင်းများကို လွှတ်ဖြည့်ပစ်လိုက်ရ၏ ။

နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ မူးယစ်ရီဝေခြင်း တို့အပြင်ထပ်မံနှိပ်စက်လာသည့်
ဒုက္ခကား ဆာလောင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏ ။ ပညောင်ပင်တို့၏
မြစ်ပျဉ်းအကြားတိုးဝင်လဲလျောင်းကာ သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် သေဆုံးခြင်းကိုသာ
ငုံလင့်ရတော့မည်ဟု အောက်မေ့၏ ။ သေဆုံးခြင်း...သေဆုံးခြင်း၊
အလိုလေး...ငါ့နှယ်သော လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုနည်းနဲ့သေဆုံးရတော့မှာလား ...

ငါဒီပုံမသေချင်ဘူး..နေပါဦး...သေတော့မယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့
အသက်ကာလကလေးအတွင်းမှာ ဘာလုပ်ရမလဲ...ဘာလုပ်နိုင်သလဲ..။

အခြားလုပ်စရာမရှိ၊မိန်းမူးလျင်သာလျှင် အတွေးများက အတိတ်သို့
ပြန်လည်လွင့်ပါးသွားကြလေသည်။

*